

De eieren

Micha rent steeds een stukje vooruit.

“Micha, kijk uit, straks val je nog!”

“Ja, ikke wiko toe. Ei hale! Ik nie valle.”

Als ze bij de winkel zijn, zijn ze bijna gelijk aan de beurt.

“Dag dames, wat zal het zijn?” vraagt de winkelier.

“Een doosje eieren, alstublieft.”

“Prima. Alsjeblieft. Voorzichtig, hè?”

“Ja, natuurlijk.” Sophie pakt de eieren aan. Ze wil weer weglopen, maar dan...

“Kijk uit!”

Bons. Sophie ligt op de grond. Het doosje eieren ligt naast haar.

“O nee!” roept Eline.

Sophie ziet er niet uit. Overal zit het eierstruif. In haar haren, op de grond, op haar kleren...

Even kijkt Sophie beduusd, maar dan schatert ze het uit.

“Haha, ik zit helemaal onder!”

“O, Sophie, hoe kón dat nou gebeuren?”

Inmiddels staat er een hele rij in de winkel. De winkelier helpt Sophie overeind en zegt steeds: “Och, och, ik had het moeten zeggen. O, ik had moeten zeggen dat er was gedweild.”

“Ach meneer, het is niet uw schuld, hoor! Mijn zusje is soms een beetje... onvoorzichtig.” Sophie kijkt quasiboos naar haar zus, maar dat houdt ze niet lang vol. Ze proest het uit. Ook Eline lacht mee.

De vrouw van de winkelier zegt: "Kom meiske, dan ken je je effies omkleeje."

"Kom, ik heb nog wel een rokkie ligge. En misschien nog een T-shirt ook. Wil je effe douchen?"

"Ehm, nee, bedankt, maar mogen we wel even naar huis bellen?"

"Ja, tuurlijk. Kom maar mee. Als je niet wil douchen, hoeft dat nie, 'k Snap bes dat je je nie op je gemakkie voel. Sou 'k ook nie zijn. Kijk, hier is de badkamer. En een rokkie en een shirt. Je kan 't zelf?"

"Ja, bedankt." Sophie stapt de badkamer in en nog geen vijf minuten later komt ze er weer uit. Eline proest het uit. "Wat ouderwets!"

Sophie heeft een lange rok aan met kant en een bijbehorend shirtje, met wijde mouwen, en een manteltje. Sophie haalt haar schouders op.

"Boeiend, beter dan niks."

"Daar heb je gelijk in."

De vrouw komt weer naar boven.

"Ben 'ie klaar? Mooi zo, je ziet er prachtig uit, meid!"

"Hm, vind ik zelf ook."

Blijkbaar heeft de vrouw niet door dat Sophie het niet meent, want ze zegt: "Fijn. Nou, voor mij part ga je naar huis."

"Ja, maar de eieren?"

"Och ja, die ei'ren. Je mag ze gratis meepakken."

"O, bedankt!"

"Alsjeblieft, me lieve kind."

"Nou, wij gaan weer. Nogmaals bedankt voor alles."

"Dag kind'ren!"

"Dag mevrouw!"

Eline, Sophie en Micha lopen weer naar huis. Als ze

thuis zijn gekomen, krijgt mama het hele verhaal te horen.

Ze vraagt: "Maar waar zijn de eieren nu?"

"O nee, de eieren!" roepen Eline en Sophie tegelijk.

Mama zucht dramatisch. "Hallo zeg, je gaat me niet vertellen dat jullie die vergeten zijn."

"Nou..."

"Pft, ga ze maar snel halen. En Micha blijft thuis."

"Nee! Micha mee! Ei hale! Ei in Tofie hare. Tofie gekke klere aandoe. Is raar."

"Nou goed dan. Neem Micha maar mee. En geen avontuur meer, hè?"

Lachend lopen de meiden het huis weer uit. Mét Micha. Hij rent steeds vooruit. Totdat ze hem niet meer zien. Ze hebben het niet door. Sophie doet de stem van de vrouw van de winkelier na. Eline lacht haar vierkant uit. "Dat lijkt echt nergens meer op dan het geloei van een koe!"